

Tacar la memòria del cine

Gustavo Gato / Javier Matesanz

Amb el pas dels anys, són moltes les vexacions que el cine en general i els seus clàssics en particular han hagut de patir. Des d'insultants doblatges als talls irreverents de la censura, passant per les lliures i estúpides traduccions dels títols en moltes, massa ocasions. Però n'hi ha una en especial, la comesa per un multimilionari inepte dit Ted Turner (marit de Jane Fonda), magnat dels mitjans àudio-visuals, que consisteix en la indigna pigmentació dels negatius en blanc i negre dels clàssics, destrossant d'aquesta manera tant l'esperit de l'obra fins al seu vertader encant, presentant caricatures potineres a color que ofenen el bon gust cinèfil.

Però tothom sap que la mà dels doblers té els dits molt llargs. I que aquests dits arriben a totes bandes. Que els doblers són la força que mou el món (del cine) tampoc és cap

novetat. Tot i això, s'ha tocat sotre en una indústria ja de per si contaminada i adulterada, com és la del setè art, on primen els interessos i l'objectiu és guanyar doblers a tota costa, fins i tot a base de tacar amb colorins pastel els grans clàssics del B/N.

Sembla ser, afortunadament, que la temptativa no va tenir l'èxit rendible que era d'esperar (encara queden reductes de bon gust, pareix). I és que no és de rebut veure Errol Flynn amb el rostre hepàtic lluitant contra centenars de pells-roges, literalment així, roigs. A més d'haver d'apartar la vista de la pantalla cada pic que se'ns mostra la galonada guerrera d'un oficial amb les seves condecoracions groc «violent». Aquests films varen ser concebuts pels seus autors segons els codis del blanc i negre, llums i ombres i els seus conseqüents contrastos, i l'únic que aconseguen els colors és aplanar la imatge i eliminar-ne tots els matisos, amb la consegüent pèrdua de qualitat que la policromia no compensa.

No és per casualitat, ni per esnobisme, que amb el color ben granadet, hi hagi directors que realitzen films en B/N, la qual cosa és inclús més car. Si Woody Allen (*Manhattan*), Tim Burton (*Ed Wood Jr*) o Coppola (*La ley de la calle*) han treballat en B/N en els

80-90 és perquè aquest tipus de cine ofereix unes possibilitats que no ofereix l'altre i que els interessava de cara a l'estètica dels seus films. Les mateixes virtuts que s'eclipsen en tacar els negatius amb colors.

¿Quants més hauran de patir el dolor dels colors sobre els seus pàl·lids, però genuïns i originals rostres? ¿Què en dirien les víctimes, si obrint els ulls veiessin les seves obres tan maldrestament maquillades?

Ignor si a hores d'ara s'ha colorejat *Casablanca*, però no suportaria veure Ingrid Bergman vestida de verd «fosfi», Humprey Bogart amb esmòquing de color, el Rick's Café amb neons de color rosa i un gran cartell que digués CASAAZUL, un film de Miché Curtiz. ¿No els sembla?

PAREIX SER QUE SÍ,
JA ESTÀ EN COLOR